

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindelicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus III. De Conditionibus ad Orationis efficaciam requisitis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

DISCURSUS III.

De Conditionibus ad Orationis efficaciam requisitis.

M Agnes chalybe nota melioris armatus ea virtute pollet, ut clavum muto infixum quandoque ingenti vi ad se trahat: ille tamen ipse rubiginoso munitus ferro adeo debilis est, ut vix acui a terra ardeat. Eadem prorsus est Orationis mediocritas convenientibus sibi praedicta conditionibus, omnia potest efficere; his vero destituta, omnino parum valet. Non tamen ideo, quod vos petatis, & nihil obtineatis; ejus precium minoris est estimandum. Vestra id culpe accidit. Non accipitis, eo quod male petitis. Inquit Dominus ore S. Jacobi Apostoli, rubiginosum cor vestrum omnem Orationi a vobis oblate vim auferat: atque enervat, ut tandem infirmum sibi attrahendi naturam plane dependat. Quare necesse est, mortem bene orandi addiscatis, ut preces vestrae eo, quod rite ad Deum fuerint habent, valeant precio & robore; id est ita dicant, ut vinciant Omnipotentem.

II. Deus ad id ad nobis benefacientiam propendet, ut aptissime a S. Basilio de Seleucia foeminae parturitione comparatur, quae non solum libentissimo ventris sui fructum in lucem profert, sed angitur, & dolet usque

dum illum enixa fuerit. Quare si precibus nostris locus non detur, id Deo nunquam attribui potest; necesse est ut a nobis proveniat ipsis; ex uno trium horum capitum nunc a me explicandorum. Aut orantis, aut orationis, aut modi orandi culpa & defectu.

III. Primum quidem id provenit culpa supplicantis. Capitis reus, etiam inter mortales, antequam pro obtinenda Principis gratia supplicem portigat libellum, late debet satisfacere justitiae. Hinc miser ille, qui a Tibertio Imperatore ad finiendas carceris sui molestias aliud praeter mortem non petijt, pro responso accepit: *non dum mecum in gratiam redijsti*. Quod si ergo non est permissum delinquenti, antequam in Domini sui aliquam recipiatur gratiam, coram illo comparere, & ne quidem ut mori liceat orare; quomodo licebit peccatorum actuali, Divinae Majestatis laesae reo, in conspectu Principis Omnipotentis comparere, & ab eodem vitam, & aeternam quidem, rogare; priusquam ipsimet tam tremendae Majestati aliquo usque satisfecerit, quam haecenus vilipendere non cessavit? Sed advertite rem miram! est non nemo in patriam suam, qui ad sedandam carnalis concupiscentiae rabiem sibi prae-

E mi-

IERI
manus.

mirantem, nec etati, nec statui, nec sexui, neque illibato Virginitatis flori parce; imò quã est protervia, quem nec proprio maculam asferre sanguini pudet, quique instar lupi, stragi, quam famelicã ejus possint deplutire fauces, semper majori inhiantis, quod dentibus non valet discerpere, insatiabili oculo desiderioque devorat. Alius est, qui uluris, exaggerato pretio, mendacijs, perjurijs, imposturis omnem pauperibus substantiam exprimit, & tanquam lapidum jactatione, ac baculi ministerio decidere cogit lucri fructus, quos solius ope manus ab arbore colligere non potest. Erit alius, qui totos dies astu in ira, nomen Dei blasphemat, imò quandoque, tantum ut alijs animosus videatur, mille injurijs tantum Nomen, absque ullã mentis effervescentis commotione, profcindit, & sine ullius in cœlo Sancti respectu, tam domi, quam foris, majori, quam Diabolus ipse, si & ipse lingua organo instructus esset, vocis infania debacchatur. Nihilominus omnes istius similibusque farinæ homines vadunt ad Ecclesiam: Sed quo fine? ut ibi suas persolvant preces, id est, supplicem necessitatam suarum libellum porrigant Altissimo. Sed quæ vos, paulò lentius festinate: An prius ob tam enormia scelera Principi vestro reconciliati estis? num sacra exomologesi peccata vestra expiatis? num propter eadem in corde vestro compuncti estis? an saltem peccata admisorum veniam petiistis? nihil minus. Itur enim ad Ecclesiam, ut amatorijs oculis aliena formæ delibentur; vel ut ipse

adiens oculorum ejusmodi obediens sit; eo loco peccata multiplicanda, ubi talidissimis lacrymis florent deplenda. Deinde tamen quærentes Deum vobis suis obturare amari Cor vestrum tali rubigine detegitur, ut omnem orationi vim virtutem aufertat. *Nel tunc pimus & ad iracundiam provocacione, idcirco tu inexorabilis es. Deviam prius Justitiam placare oportet, aliter eidem satisfacere penitentia, deinde Misericordiam invocare. Antonius Imperator, ut solus regni tenent habenas, Getam fratrem suum, optimum Principem, & quidem in Matris ipsiusmetu sinu, occidit. Quod si postea novus ille Cainus, rubentibus adhuc sanguine fratricio manibus, aliquid aliud donum, aut gratiam petituros, rursus se Matris etiam lugentis conspectui obtulisse, creditisne aliquid ab ea obtenturum fuisse? & tamen crudelis cum Deo se gerens peccatores, dum manibus Divinis ad mundationem nostram effudit, Sanguine adhuc inquinati, aterni Patris tribunali non verentur se sistere, ejusque gratiam & auxilium implorant, non recordantes apertissimæ epistolæ per Prophetam Isaiam factæ protestationis; à se, quantumcunque vocarentur, in tali statu non exaudientur. Cum multiplicaveritis orationem, non exaudiam, manus enim vestrae sanguine plena sunt. Ah crudelēs! saltem petitis lavate manus, antequam Dei conspectui vos sistatis. Id consilium vobis dat pro tempore tali Apostolus dicens, polo viros orare in omni corde*

P. SEGN
Homo Cris.

leuiter puras manus. Si leuiter feceritis, ipsa vestra oratio contra vos clamabit. Quotidianâ docemini expectantiam, hominem ferente halitu vos alloquentem, non solum ingratum esse, sed talem etiam parere nauisam, ut quavis hora, donec discedat, mille rotas videantur anni. Jam iudicate vos ipsi, quâ cum nauisâ Deus se in oratione alloquentes aufcultare debet blasphematores illos, illos maledicos, illos nequam, perjuros illos, qui putrefactâ inuis animâ omnimomento horrendum exspirant halitum, infernali non abimilem mephiti.

Non est iste sermo qui misericordiam prouocet, sed potius qui iram excitet, et seruum ascendat. Hoc idem est ac tibi Elephantis se offerre conspici, & quidem vestibus indutum tuberi.

IV. Verum, ut non putetis his dictis omne me vobis velle præcludere refugium, indignis etiam à Divina Misericordiâ apertum, oportebit peccatores in duas distinguere classes. Præcipuus est illorum, qui aut actualiter peccant, aut actualiter adhuc affectum ad peccata sua retinent. Secunda Classis est eorum, qui commissorum memoriam peccatorum aut aboleverunt, aut nunquam in eadem relabi firmiter steterunt. Primi illi actu ipso Dei amicitiam contemptui habentes, exaudiri omnino non merentur; atque de his præcipue, quæ hucusque dixi, intelligi debent; imò quod dixi in personâ similitum expressit David, dicendo, *iniquitatem si aspexerit in corde meo, non exaudiet Dominus.*

quasi diceret, ut explicat Bellarminus: quòd si adhuc peccatum in intimo corde meo bene volo dignor intuitu, si probò, si amo, si licet foris non demonstrem, voluntatem rursus committendi habeam, quomodo orationem meam exaudiendam sperabo?

non exaudiet Dominus. Quia non solum Dei inimicus sum, sed insuper me esse gaudeo. Huiusmodi non sunt peccatores alij, qui quidem mali sunt, sed volunt desistere esse mali, fierique boni desiderant. His sicut obtinere non est negatum, sic nec rogare prohibitum est; quemadmodum neque Paraliticus ille, nec Publicanus, nec famulus Rex Manasses repulsam passi fuere: imò ipsos, ut precibus suis importuni essent, Christus adhortatus est, quæ importunitas amicitie defectum supplet, eamque quasi superat, ut opportunè notavit S. Joannes Chrysostomus, quando dixit. *Non tam*

Hom. 36. valet amicitia apud Deum, quam oratio, quæ quod amicitia non perfecit, id versum perfectum est ab oratione. Ratio dictorum est hæc; quia virtus orationis non fundatur in personæ orantis merito, sed in bonitate Dei, in ejus verbis & promissionibus; cui peccatoris indignitas, aduertentis intra se peccatum, sed non sibi de eo complacentis, sufficienti non potest esse obstaculo. Unde quamvis conscientia tam tranquilla sit, ut nihil eam remordeat, summo opere tamen conducit, qualemcumque occultam ex animo eradicatè superbiam, ut tales, quales esse debemus, facilius à Deo exaudiamur. Imò viacillimis profiteri verbis debemus.

IERI
MANUS.

Dan. 9.
28.

omnem in eo nos fiduciam collocare. Inclina aurem meam Deus meus & audi, dicebat ad Deum Daniel, neque enim in justificationibus nostris prosterminis preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multum. Atque ita nobis dicendum est, qui tanto magis DEO confidimus, quanto magis nobis ipsis diffidimus.

II.

Pf. 140.

V. Verum hic non est solus Orationis defectus. Id quod tanto cum ardore flagitabat David, fuit, ut oratio sua esset recta. *Dirigatur oratio mea*: in hoc enim præcipue orationis exaudienda sita est difficultas: non tantum in vitio supplicantis, sed mala etiam supplicationis qualitate, quod erat secundum punctum à me supra indicatum. Preces nostræ ut plurimum à recto rationes tramite deviant; res à Deo flagitamus malas, aut saltem in malum tendentes. Alexander Magnus, pro magna, quam de Philosopho Diogene conceperat, æstimatione, eundem amicè rogavit, gratiam quandam à se peteret. Qualem putatis hunc Philosophum stantem tunc & ad Solis radios se calefacientem, petiisse gratiam? petijt sat inciviliter, recederet Alexander, nec sibi tantum umbra faceret. Ecce quò sæpe Christianorum etiam colliment preces; cum non ignorent, velle Deum mirabili liberalitatis excessu, cunctos liberè omne à se bonum flagitare, petite & accipietis, petunt, ut à se recedat Deus. *Dixerunt Deo, recede à nobis, ne tibi Majestatis suæ magnitudine*

Job. 27. us.
14.

umbra faciat, suo se vivere modo permittat, bona corporis gaudere valetudine, et si eidem in perniciem animæ abutantur, illius in Judicio lucrari causam, discedere, rationibus præminere, pingue aliud obtinere. Ecclesiæ Beneficium, hinc temporalis hujus fortunæ fulgor et aliud non profit, quantum ad nostram, vili-
fimo miseræ hujus terræ amore, cuius magis magisque exarcanda. Oram inepta est hæc oratio! non est illi suave thymiamæ recta exilium petens; fortida pax est, cuius non est tantum quantum inficere proprium est. Non dico, non posse nos plurima cum terra bona laudabiliter à Deo petere; sanitatem, bona fortunæ, lautiora numerosa familiæ sustentandæ mediis; sed dico, prius bona spiritualia, quam illa à Deo postulanda esse; ut pro solùm originis nostræ nobilitati proportionata, hoc est sacro Baptismati, e cuius undis felicitas, quam ex corporibus suis illud phœnix, renascitur. Denique dico; illa bona hæc non tantum implicita conditione, sed etiam, quantum possibile est, expressè peti debere: si nimirum Deus novæ nostræ animæ illa profutura. Magna aliàs ipsi orationi fiet injuria, cum nobis pro salute nostra à Deo tantam potentia subministrata, in nos ipsos vertentibus.

VI. Sed quid diceretis, si hæc ipsa contra Deum verteremus arma? Magnus ille Consalvus, ob præclaras victorias & recuperatum Neapolitanæ Regibus Arragoniæ Regnum, Magnus Belli Dux vocatus, dicere solebat, tal-

P. SEGN
Homo Cris.

nulla se magis victoriâ gloriari, quam
 nunquam se contra Regem suum ver-
 tisse gladium. Nescio quot sibi hanc
 laudem possint vindicare Christiani;
 hanc enim oratio gladius est, quot non
 videtur est, qui eo contra ipsammet
 Deum utuntur? quid enim Sicarij,
 cuius sacratissimas secum gestant, ut
 eo securus sua patrent latrocinia;
 quid furiosi illi, qui cum non possint
 inimico damnum inferre, Deum ro-
 gant, ut illum pro se puniat, igne cele-
 sti comburat, aut in imam demergat
 abyssum? quid adultera illa, quæ
 non perunt à Deo, ut domestico libi
 liberante liberentur Demonio, sed
 ne Diabolus ille nocturnus à Zelosis
 maritis deprehendatur? quid dico,
 an non tales Orationem suam in De-
 um vertere videntur, petereque, ut se
 patienter ab illis percuti, flagellari &
 in ipsam agi Crucem permittat? Lega-
 ti Atheniensium à Philippo Macedo-
 num Rege, licet illos à se alienos nôs-
 set, summâ cum amicitia testificatio-
 ne accepti fuere. His jam ad abitum
 accedens quodam benevolentie ex-
 ceptu significavit, num quid adhuc
 aliud à se peterent? cum ecce eorum
 manus accedens propius, nescio magis-
 ne insolenti, an inhumanâ libertate
 respondit: omnino, volumus ut se sa-
 pienter. Perpendite, an non id ipsum
 postulent illi, qui Deum in continuân-
 tis sceleribus suis sibi volunt esse be-
 nevolam? Deum rogant, ut sui ipse sit
 Censor; ut si non ad propriam in-
 nocentiam, quæ in eum non cadit,
 ad inferendas saltem ipsimet injurias
 & opprobria, auxiliares præbeat ma-

nus. At quæ est hæc Orationis spe-
 cies? Non permittunt Imperatores
 hujus Saculi, ut quidquam vel sileo
 nocivum, vel Legibus contrarium
 à se petatur. *Nec damno sileo, nec l. nec. C.
 juri contraria postulare oportet. Con-
 siderate ergo: an tam velantiam precam
 di rationem Imperator celestis ad-
 missurus sit? fieri potest, ut quandoque,
 sed in porrigentis subscibat peni-
 ciam, concedatque iratus, ut loquitur
 S. Augustinus; quod negaret placatus. Sed quodd tunc in eum feratur
 amore, nolite imaginari. Audite num
 veritati consentanea loquar; & ne in
 bonis incertis petendis, majori con-
 tentione laboretis, exemplum acci-
 pite.*

VII. Puella quædam nubilis, ob
 vitam, quam ducebat solitariam, me-
 ruit sentire ad feliciores se cum Chri-
 sto celebrandis vocari nuptias; quare
 cum deliberatum haberet, perpetuam
 Deo Virginitatem consecrare, jam de
 strictioris cujusdam Monasterij in-
 gressu agitabat. Sed sicut diruptâ
 sepe facile etiam suos vinea perdit fru-
 ctus, accidit, ut & hæc puella assuetam
 interea temporis relinquens solitudi-
 nem, etiam fructuosas suas perdiderit
 cogitationes. Incepit tum aliquan-
 tisper stare ad fenestras, inde paulatim
 liberiùs prospicere; deinde etiam spe-
 ctandam se exhibere, recipere li-
 teras, responsa reddere; unde quan-
 topere Sponsum antea desiderabat
 celestem, tantopere postea anhe-
 labat terrestrem; qui erat Juve-
 nis nobilis, illi acceptissimus.
 Intellexerat fortè ex alijs feminis,
 quæ

IERI
 manus.

Joan.
 Nyctus
 Exempl.
 71.

quæcunque Sanctam Catharinam astiduis veneraretur precibus, illam per ejus intercessionem, Sponsum, quem optaret, obtinere posse; quare huic devotioni quamprimum applicat animum, tânta quæ continuarum precum importunitate Divam interpellat, quasi suarum nuptialium eam rædaram mediatricem esse cogere vellet. Præsertim verò in Sanctæ hujus Virginis pervigilio, vigesimo quarto Novembris, validissimo precum ardentissimarum assultu sacras ejusdem fores impetivit. Verùm ingemiscente illâ coram matrona invictissimæ Martyris incunculâ, ecce, statua se ipsâ, absque ullo impulsu, in terram labitur, simulque collo capiteque truncatur. Signo hoc sensibili volebat Sancta admonere Virginem Nobilem, matrimonialem ei statum minimè profuturum. Verùm tantum non effecit signum istud, ut ad saniozem redierit mentem inops consilij filia; ad eò subinde cerebrum fæminæ, ad instar argenti vivi alioquin instabile, semel capto inhaeret consilio: quid porro? tam perseveranter precibus ingemuit, ut tandem desideratâ gratiâ, sed suo damno posita sit. Quare initis matrimonij patris, nuptiisque solenniter celebratis, dum sub occasum Solis splendido cognaturam matronarum comitatu in domum sponi deducitur, ecce tibi, descendens è nuptiali curru, pedem, ne scitur qui id factum, in solum impingit, collum cervicemque frangit, eâ figurâ omnino, quâ non ita pridem Divæ statuam truncatam viderat.

sicque in limine domus pro sacra sibi cenobio electa, cujus ne possitatem quidem adhuc cœperat, infelicem exhalavit animam. An non videtis verum esse, Deum concedere iratum, quod placatus negaret? quales ergo creditis has esse coram illo supplicationes? Supplicationes scilicet plus mali, quàm boni attulentes.

VIII. Quare imposterum animum Prophetæ vos sequi velim consilium. *Exquisivi Dominum & invenit me!* à Deo ipsummet Deum poscite, salutem animæ, peccatorum vestrorum veniam, tentationum victoriam, vitiorum detestationem, amoris virtutum, & in hoc non hallucinabimini; res verò petitori temporales; semper ista cum limitatione petite, si Deo placuerit. Verbo, sic Deum orate, inquit Sanctus Augustinus, quasi homines in tali actu in fundo coeli vestri intuerentur, quo singula vestra suffunderetur fæmina orans, ne infame suum commercium erumpat in lucem, si talis petitio clam audiretur à marito? quantum orationis suæ proderet nulum illam, mortem sortiti suæ imprecantem, & socrum illam eodem malo nulum suam devotentem, quam nunquam aspicit, quin secum mulcet: tot & tanta adolescentularum in Mundo audimus funera, nunquamne ista quoque, quæ post me domum meam intravit, libidine fiet victima? hæcine sola toti rore dominabitur familiæ? Cærum est, neminem alta voce talia auctorum pos-

vere. Attamen dicite mihi, an non peius est talia à Deo, quam ab hominibus audiri vota?

IX. Accedit: Deum ipsum solere iis qui primò & prò omnibus animarum suarum querunt salutem, inferioris etiam ordinis, quæ desiderant, bona elargiri. Quia Salomon non longum vitam, non divitias, nec honores, nec suorum inimicorum interitum, sed solum sapientiam petivit, idè tantum Deo placuit, ut non petitam solum sapientiam, sed insuper vitam, divitias, honores, continuamq; pacis tranquillitatem, cumq; illis omnibus, quæ felicem in hoc Mundo possunt reddere Principem, illi concesserit, eò usque, ut ipse solus omnes Reges antecessores suos nominis gloriæ & rerum magnitudine superaret. Ita & vobiscum proportionem suam agit Deus, si unicè eus amorem & timorem quaesiveritis. Hæc Divina Sapiencia velut Sponsa Regia pro dote omnia alia caduca in domum vestram bona adferet; bona tamen pro vobis vera, hoc est, quæ non sub specioso cortice, velut pomum Adami, occultum continent venenum.

In te speravi, non confundar in aeternum. non minuat omni bono.

III.

X. Verum est, eas quæ hucusque dictæ sunt, ad preces nostras absolute efficaces reddendis, non satis esse: ultra debitam supplicantis & supplicationis habitudinem dux insuper conditiones ad modum supplicandi pertinentes, requirantur, quæ sunt, fides, & perseverantia; quibus, si Oratio vellet, velut quondam Regina Esther

duabus virginibus, innixa fuerit; quidquid desideraverit, impetrabit.

Quare ultimum ex tribus mihi propositis punctum exponere aggredior.

Prima igitur conditio ad bene orandum, in omni casu maxime necessaria est fides; ideo pluribus, quid ea sit, explicare oportebit.

Omnia quæcumq; petieritis in oratione, credentes accipietis. *Matth. 21. 22.*

Ergo omnipotens illa fides, de quâ hic sermo est, partim intellectum, partim voluntatem respicit.

Quoad intellectum, fides hæc firmiter credere debet; promississe Deum se nos ex-

auditurum; ideoque si Oratio nostra requisitis à illo qualitatibus instructa fuerit, absque omni dubio promissa sua adimpleturum: fidelissimus est enim Deus, nec mentiendo se ipsum negare potest.

Fidelis est & seipsum negare non potest. *2. Tim. 2.*

Quoad voluntatem verò, fides illa vocabulo magis proprio fiducia nominatur, estque firma, fortis & inconcussa spes omnem animi trepidationem excludens, & timorem spei, virtuti Theologicæ oppositum, quæ ne dubitat quidem unquam, an sit exaudienda.

In te speravi, non confundar in aeternum. *Pf. 30. 26.*

Talis ergo anima, hac fide fundata in Dei promissis, & amore Dei imbuta, infallibiliter se exaudiendam credit, quo iescunque, ut dictum est, aut ex parte orantis, aut ex parte rerum petendarum nullus ponitur obex.

O felicissimum cor illud, quod, quantum est sinapis granum, tantillum in se fidei concludit! quia, ut inquit Christus, tantillum etiam ad transferendos montes

IERJ
manus.

montes & in profundum maris precipitandos sufficeret. Gloriabatur Archimedes, si modò unicum pedem extra Mundi sphaeram ponere posset, sperare se unico impulsu totam hancce machinam loco moturum. Jaectantia hæc fuit enormis. At verò illa fides, de qua loquor, animam supra se ipsam elevatam, inque Omnipotentia sinu collocatam tantis roborat viribus, ut non solum terram, sed etiam cælorum orbem situm mutare cogat; nec solum invertit naturæ leges, sed Dei, ut ita dicam, decreta immutat, apud quem tamen non est mutatio, nec vicissitudo nis obumbratio. *Omnia possibilia sunt*

Matth. 9. 22. inquit Christus, *omnia, omnia;* nec ullus hujus potentia admittitur terminus. Hanc ergo fidem ad eò vitam, omni quæ licet animi contentione concipere oportet, quoties rationabilia vestra Deo offertis desideria, considerantes cum Divo Augustino,

si Deus nos exaudire noluisse, exaudire non promississet, nec unquam ad orandum adhortatus fuisset, multò minus præcepisset, si præcantibus aures suas obturare voluisset. *Nos non*

de verb. Dom. hortaretur, ut peteremus, nisi dare vellet.

Serm. 5. Quod si quandoque tanta in sinum se non invocantium immittit bona, quantum & quam coagitatam bonorum mensuram effundet in sinus eo-

Hom. 68. rum inquit S. Chrysostomus, qui vix de divers. aliud agunt quam supplices & continuas offerre Deo preces?

XI. Atque hæc postrema Sancti jam nominati verba ad alteram bene orandi requisitam conditionem me-

deducunt; id est, perseverantiam. Magni est momenti, ut in ipsa sola Sanctus Hilarius omnem reponat orandi efficaciam. *Obtinere, in solo perenni mora est.* Quid judicaretis de infirmitate primæ medici visitatione non curam an non amplius medicam ejus exorim implorabit? Attamen tam multi fugiunt Christiani, qui ubi quamprimum desiderata non impetrant, non tantum nauseam concipiunt, verum etiam iniquas in Deum querelas effutunt. Observate obsecro, quàm insignem triginta annorum spacio exerceat patientiam languidus ille ad piscinam Hierosolymitanam decumbens, quilibet nunquam toto illo tempore commotam aquam primus intrandi gratiam habuerit, & sanitatem recuperandi, nihilominus (pergit S. Joannes Chrysostomus) nunquam ab hujus stultitatis lavacri litore discessit, neque nimum despondit, donec illi Christus in præmium indefessæ constantiæ salutem reddidit.

XII. Poterit esse, foret vestrum aliquem pravæ cujusdam consuetudinis veterno animâ languentem, lapsus Dei Sanctissimaque Matris pro eò desiderandæ implorâre opem. Quid postea? ideone advertens preces suas nondum exauditas, jam ab ipsâ continuandis animum revocabit? Non ita, Charissimi, nolite unquam oratione desistere, sed quotidie ferventiùs instate & clamate, quemadmodum nauta sæpius contrariis maris fluctibus à portu repulsi, resumptis viribus & vocibus navim ad desideratam

P. SEGN
Homo Cris

ram litus propellant. *In te sperave-*
runt patres nostri, speraverunt & libera-
sti. Non sufficit semel tantum spe-
 rare se liberandum, iterum iterumque
 sperare oportet. Postquam DEUS
 huic promissit prolem, non illam de-
 dit, inquit S. Joannes Chrysostomus,
 sed post continuatam viginti anno-
 rum obsecrationem, id est, a quadra-
 gesimo usque ad sexagesimum ætatis
 annum: & vos vultis DEUM suppli-
 cationes vestras vix dumlectas expedi-
 re, vultisque libellis supplicibus ad
 illum directis, quasi ad famulum ali-
 quem exaratis, audetis addere, cito,
 cito. Non ad hunc modum cum terra
 principibus agitur: quanto decentius
 cum Rege celesti agere oportebit?
Orare, ut sola precum mora est. Per-
 sone ergo; vincet, quicumque perse-
 cutus fuerit. Leopardus omnes bestias
 cunctis velocitate superat: quia verò
 non persequi facile & cito desistit, per-
 secutus semel vestigia, illas non asse-
 quitur. *Oportet semper orare & non*
desistere.
 XIII. Sed ob quem finem, inquires,
 si Deus exaudire vult, gratias suas tam-
 en differt? Myrrha spontaneo ab ar-
 bore manans stillicidio æquè accepta
 est, quam quæ multo exprimitur labo-
 re, *qui cito dat, bis dat:* Qui tardius
 dat, imminuit beneficium, ostendit enim
 misericordiam se dare. Videmini mihi ni-
 mirum velle sapere. Quare conabor
 vobis facisfacere, ut omni affectu
 orationem non fatigati prosequamini.
 In quæ finem quandoque supplica-
 tiones nostras suspendit Deus: ob duos
 fines. Primo propter seipsum, secun-
 do, nostri gratiâ. Quo ad se: quare
 mater aliqua tam strictâ manu tenet
 bellaria, nec statim dilecto suo porri-
 git filiolo, licet toties & tam amica-
 biliter petita? Hanc ipsam ob causam,
 quia amat illum. Gaudet nimirum
 mater mille sibi modis filiolum blan-
 diri, conatque pugnum innocuis suis
 manibus aperire. Hunc ad modum
 facit Deus. Videt vos orando gratifis-
 simum sibi fidei præstare obsequium,
 pulcherrimos fiducia, amoris, humi-
 litatis, obedientiæ, religionis exerce-
 re actus. His quia delectatur, diu-
 tius pugnum tenet constrictum, eun-
 dem post aliquod temporis interval-
 lum ampliorum benedictione supra
 vos explicaturus. *Aperu manum tuam*
Ps. 144.
& imple omne animal benedictione. Si
 cæcus aliquis voce rauca & inconcin-
 na ante fores domus vestræ perstrepat,
 quàm citissimè datâ elemosynâ talem
 amandatis, ne ira continuando vobis
 cerebrum turbet. Si verò cæcus so-
 noram habeat vocem, eamque musi-
 cis modulis instectat, per aliquod
 temporis spacium aures illi datis, de-
 inde largiori donatum stipe dimitti-
 tis. Quare ex toto corde coram Deo
 preces vestras effundite, nec ulla vo-
 bis de ejus bonitate dubitandi anxie-
 tas relinquatur. Sic enim divinis
 ejus promissionibus confidentes, debi-
 to DEUM honore afficietis. *Invoca Ps. 49. 13.*
me & honorificabit me. Ipse verò de-
 niq̄ue instar fluminis, quod quo mag-
 is retroagitur, eò abundantius su-
 pereffluit, animos vestros sua liberali
 beneficentiâ inundabit.

IERI
 manus.

XIV. Alterum quod habet Deus motivum, gratiam à se petitam differendi, est, ut spiritum in Oratione nostra magis inflammet: plus enim, apparet illi, negativa dilatione, desideria nostra accendit, quam ullus faber aspersa per repetitas vices gelidâ carbones cogit accendere. Observare quæro, quomodo fœminæ, texus alioquin devotus, suas persolvant preces. Vadit una ad Ecclesiam parvum in brachijs gerens filiolum; hunc nunc tenerrimè amplexatur, nunc vult sedere, mox saltitare, nunc illum facit ridere; mox coronam suam tenellis injicit manibus; interea tamen cum alijs præcatorios annumerat globulos, nec meminit, se potius aliorum turbare preces, quam comitari. Et talem nihilominus Orationem statim exaudiri velletis? Omnino necesse est hic executionem suspendere, donec cor in precando tam frigidum prius inflammetur. Absque igne thymiana non exhalat odorem, nec sine fervore grata est Deo Oratio. Ast hæc impetrationis dilatio, spiritus auget ardorem, efficitque, ut, quod consequens est, amplius Deo placeat, adeoque abundantius optatis potiatur. Quo bellum tormentum longius est, eò vehementiote impetu quatit murum. Sed unde hoc? Quia toti pulveri, pyria illi machinæ incluso, ignescendi tempus sufficiens relinquitur. Quare si vota vestra quandoque Deus tardet secundare, nolite amplius queri, imò ex toto corde vestro gratias illi agite, hæc temporis procrastinatione vos ad ejus dona dignè recipienda disponi.

Potius hæc dilatio ad ferventius orandum vos instigare debet, haurire creandas molestias, ut ea, quæ potius amore negavit, vi, ut ita dicam, coactus concedat. *Orationis infatigabilis* pericentia docuit corvos aliquos inter domesticos parietes educatos, cum in vase, ob nimiam ejus profunditatem aquam haurire non possent, collectis hinc inde lapillos iniecisse; donec, qua ascenderit, adeoque sic obtento liquore suavis sitim suam extinxisset. Ecce modum, quilibet, ostenditque quasi à longè in sinu divinæ misericordie gratias obtinendi: desideria vestra coarcevat, tot tantisque precibus, submissionibus, deprecationibus in sinu hujus sinum comportate, ut denique desiderata consolationis aqua sumam ascendant. *Servat tibi Deus* (inquat S. Augustinus) *quod non vult cito dari, ut tu discas magna magne desiderare.*

XV. O felices nos, si tali modo ad Deum recurreremus, ut neque ex parte orantis, neque ex parte Orationis ipsius, neque ex parte moris, si orandi ullus poneretur obex, jam pridem totum hujus terræ imperficiem liberalitate sua Deus inundasset; imò celsissimos etiam montes, plusquam olim aquæ diluvij, ad Mundum demerendum imbres superarent. Nos ipsi beneficæ cœli cathartæcæ manibus nostris obferamus, aut quia plene non petimus, aut quia vera bona non petimus, aut quia non bene petimus. Quando simul omnes in templo ad recitandum Sanctissimæ Virginis Mariæ coronam convenitis, quomodo

P. SEGN
Homo Gris

modo possibile esset, eâ qua decet devotione unanimiter orantis quasvis etiam piâ Matre gratias non obtinere? Vnde dixit Dominus, duos solos ejusdem mentis & intentionis, sufficientes esse ad omne è caelo bonum in terra arrahendum. Tantum unanimis potest Oratio. Si duo ex vobis consenserint super terram de omni re quamcumque petierint, fiet illis à Patre meo, qui in caelis est. Et putatis non sufficere cor, & tantos, quot quovis festo die hic congregatos video? haud quamquam fave: ibi quidam oscitat, alius cum altero mullitat, al' scurril'que alius, alius dormitat, alius Altari obvertit tergum, alij, dum breves illas & orationarias persolvunt preces, illis, qui in studio pro bravio currunt, velocius deproperant; & tamen agrè fertis, Deum precibus vestris non auerere? Vos ipsi in culpa estis, Deus enim ex parte sua ad dandum promptior est, quàm vos ad recipiendum; & ubi gratiam aliquam obtinueritis, non est quòd vestris condescendendo suspirijs ad vos accedat Deus; sed quia ad favores ejus recipiendos dispositi vos ad illum accedatis; ut solet versus littus naviganti accidere, qui, quamvis illud versus se venire existimet, valdè decipitur; non enim illum fluminis ripa, sed ipse accedit ad ripam.

XVI. Quare semper Dei opem impetrate. *Sic in sorte propositionis & orationis Altissimi Dei*, inquit Spiritus Sanctus. O qualis illa fors, Chastissimi, hic nobis proposita! Possite curarum adeo viles, quales nos sumus, agere cum Deo Altissimo, omni-

que horâ promptissimum habere accessum? Pro impetrando apud Principem aliquem accessu quanta requiruntur intercessionis, amici & favores? Quoties absque ullo fructu itur & reditur; obtenta tandem alloquij gratiâ, quanto tempore in anticamera expectare oportet? Deus verò ubique locorum, omni que tempore nostras acceptat supplicationes, imò, quod amplius est, ille ipse ad illas sibi porrigendas adhortatur & instigat. *Usque modo non potestis quicquam. Pe-Joan. 16. tite & accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum. Quare, sic in sorte propositionis & Orationis Altissimi Dei.* Potestne pro anima major inveniri felicitas, quàm vitam hic in terris illi, quam supra in caelis agunt. Beati, similem inchoare, adeo familiariter cum Deo tractando? Ideoque hanc exercere nunquam intermittite, quantum quidem potestis, continuis vota vestra precibus ingeminantes. Manè de lecto surgentes, ad eum que de nocte redeuntes, Orationis nolite oblivisci; domo exeuntes, Templumque intrantes semper comitetur oratio; in medijs etiam laboribus nunquam desit Oratio: ante omnia verò tempore, quo incruenta Deo litatur hostia, quò copiosior Dei descendit miserentis gratia, maxima cum fiducia, invictaque perseverantia, preces & corda vestra effundite, ut inclinatas Dei semper habeatis aures; nec deficiate, donec vos exauditos esse sentiat.

XVII. *Stare in sorte propositionis, & Orationis Altissimi Dei.* Flammam excus-

BERJ
manus.

excussurus è silice, non uno solo contentus est ictu, sed tamdiu lapide chalybem percutit, donec flamma erumpat. Ita & vos in casu vestro facite. Quod si in pessima illa vitij consuetudine, si in lapsu illo, his in usuris, in quacumque denique scelere obduravistis, non unã tantum vice ad DEUM obsecrationibus vestris recurrite, sed tam diu instate, donec miseria vestra commotus, ex ipsa vestra duritie ignem excutiat. Veram quidem est, omnem Dæmones moturos lapidem, ut ab hoc recurfu deflectamus, non ignorantes, ut affirmat S. Abbas Agatho, nihil tantopere suis obfistere conatibus, quàm Orationem. *Scientes quod nulla re impediatur, nisi per Orationem susam ad Deum.* Ideoque cuius inculcat Ecclesiasticus, *Sta*: quia hic strenuum oportet imitari militem, nec ferre, ut immillis Diaboli distractionibus, tædijs, turbationibusque stationem turpiter nos cogunt deserere. *Sta in sorte propositionis, & orationis Altissimi Dei.*

XVIII. Interea persuadete vobis, pauculis hisce verbis omnia hucusque à me allata bene orandi præcepta comprehendere. Considerate, si Altissimus est, cuius gratiam imploratis, indecentissimum esse, in conspectu ejus peccatis fedatos comparere, nec prius demississimam ex intimo corde veniam petijisse. *Ante Orationem prepara animam tuam.* Atque hæc, secundum omnes, est præparatio maximè necessaria, ab omni peccati narvo cor expiare. Quod si Altissimus est, non det abjectas ab eo res petere, hoc est,

temporalia & multa, tantæ Majestatis honori contraria, sed verè digna Deo postulanda sunt. *Quæ sursum sunt, quærite, quæ sursum sunt, sapite, non quæ super terram.* Quod si Altissimus est, viva in coepto & fiducia ponenda est, credendamque certitia illum posse, omnes illi nostras petere necessitates, omniaque operari nostra bona nota esse, neque aliam à tam magnifico Deitatis Throno provenire utilitatem, quàm benivolis nos mortales oculis intueri. *Et tu habitas, & humilia respicit.* Quod si Altissimus est, quid conventionum est, quàm omni humilitate, patientia, & perseverantia illum invocare? Si quis sibi videatur repulsam passus, non ideo ægrè ferre oportet, nec eum qui aspectum erga se magni Principis & difficilem sentit animum, vel minima indignationis edit signa, sed geniflexus misericordiam implorat. *Oratione humilantis se nubes penetrabit; & non descendet, donec Altissimus assuetus.* Quid ergo amplius dubitatis? *Sta in sorte propositionis, & Orationis altissimi.* Quas vobis quotidie proposuimus persolvere preces, ob levem quandoque causam non omittatis, scientes illas Deo summo petere placere. Ceterò magna res est, quod ad divinam nobis operam suam præstandam aliud ipse nihil desideret, quàm ut eandem ab ipso flagitemus. *Clama ad me, & ex audiam te.* Profectò sui ipsius hostis esset, qui postulatius æternum petere vellet, quàm labia sua ad precandum aperire.

Apud
Rosin.
in vit.
p. 1. l. 5.
lib. 22.

Ecl. 18.
23.

P. SEGN
Homo Cris